

Tariq Ali: Kidnappningen i Caracas

(Ur [Sidecar](#), 6 januari 2025. Översättning från engelska, Göran Källqvist.)

Två decennier innan USA i helgen kidnappade den venezuelanske presidenten Nicolás Maduro hade Hugo Chávez redan förutspått tillvägagångssättet:

För flera år sedan sa någon till mig: ”Till sist kommer de att anklaga dig för att vara narkotikasmugglare – du personligen – du, Chávez. Inte bara att regeringen stöder det, eller tillåter det – nej, nej, nej. De kommer att försöka sätta beteckningen Noriega på dig” De letar efter ett sätt att direkt förknippa Chávez med narkotikahandel. Och allt åt tillåtet mot en ”narkotikahandelspresident”, eller hur?¹

På morgonen den 3 januari twittrade Trump en Gott Nytt År-hälsning. USA hade genomfört ”ett angrepp i stor skala mot Venezuela och dess ledare”. President Maduro och hans fru Cilia hade ”tillfångatagits och flugits ut ur landet”. Trump skrev att fler detaljer skulle komma inom några timmar. Men detaljerna var förvirrade.

Senare samma dag ringde en gammal vän från Caracas upp mig för att säga att det sedan en tid hade ägt rum hemliga förhandlingar mellan regimen och amerikanerna. De sistnämnda ville ha Maduros huvud, som han vägrade stå till tjänst med – enligt *New York Times* erbjöds han transport till en bekväm reträtt i Turkiet, som han till sin heder hånade. Och även om han upprepade gånger erbjöd sig att förhandla med Washington avseende olja och amerikansk narkotikaimport, så mobiliserade han också venezuelaner mot Trumps militära upprustning i Karibien.

Uppenbarligen föredrog Trump-administrationen att förhandla med vicepresidenten Delcy Rodríguez och andra i Venezuela, där de två viktigaste ministrarna är inrikesminister Diosdado Cabello och försvarsminister Vladimir Padrino. Båda har stöd i den omkring 100.000 man starka armén, och Cabello styr också över de folkliga milisstyrkorna, som sägs vara ännu större. När Trump under de senaste månaderna förstärkte sin hotfulla flottstyrka svarade Maduros regering med att beväpna delar av befolkningen.

Därför har frågan om vem som nu styr Venezuela blivit avgörande. Det första svaret kom från Trump: ”Vi kommer att leda landet tills dess vi kan genomföra en säker, ordentlig och förständig övergång.” Men Trump-administrationen är fast i ett knepigt läge. Trumps MAGA-bas är inte för att skicka amerikanska soldater för att bli dödade i främmande länder – det var en central del av kampanjen han förde mot Demokraterna och Republikanernas gamla etablissemang om Afghanistan och Irak. De vill inte ha amerikanska trupper på marken i i Venezuela. Samtidigt är de hårda latinamerikanska högeremigranter som representeras av Rubio inte glada över att bolivarianerna fortfarande sitter vid makten i Caracas.

Vid en tidpunkt talades det om att Marco Rubio kanske kunde bli utsedd till de facto guvernör eller konsul för att ge order till den venezuelanska regeringen. Samtidigt har budskapet från Caracas varit blandat. Dagen efter att Maduro hade tagits till fånga förkunnade Cabello:

---

1 [DD Geopolitics](#) på X.

Detta är ett angrepp på Venezuela. Vi är redo. Vi uppmanar vårt folk att förbli lugna och lita på ledningen. Låt ingen bli missmodig eller göra situationen enklare för den aggressiva fienden.

Venezuelas högsta domstol godkände Rodríguez som tillförordnad president under de kommande tre månaderna, och krävde i statlig TV att Maduro skulle släppas fri. I en intervju med *The Atlantic* angrep Trump henne för att inte vara tillräckligt eftergiven, och sa att hon givit löften som hon nu måste hålla, och hotade: ”Om hon inte gör det rätta kommer det att stå henne mycket dyrt, troligen mer än Maduro.” Han fortsatte: ”Regimförändring, vadhelst ni vill kalla det, är bättre än det som existerar just nu. Kan inte bli värre.”

Trump-administrationen verkar oförmögen att inse att mycket få venezuelaner – oavsett vad folk tycker om Maduro – välkomnar en amerikansk invasion av sitt land. Det är en tradition som går ända tillbaka till Simón Bolívar, som uttryckligen varnade för att Latinamerika måste akta sig för det nya imperiet i norr och undvika att byta spansk makt mot amerikansk makt. Sedan i söndags har det hållits demonstrationer i många delar av landet som har krävt att Maduro ska släppas fri, inklusive en enorm sådan i Caracas själv. Bestörtningen sträcker sig långt utanför de som stöder regimen. En ledande Madurofientlig katolsk ledare, som intervjuades på BBC Radio 4 den 5 januari, sa: ”Nej, vi är inte glada. Vi vill inte att vårt land ska ockuperas, och en majoritet av venezuelanerna vill inte att det ska ockuperas.”

*

Som Chávez varnade, har Trump och Rubio försökt sätta dit Maduro för ”narkoterrorism”, den senaste upprepningen av de osynliga massförstörelsevapnen i Irak. ”Maduro är INTE Venezuelas president”, twittrade Rubio förra sommaren, ”och hans regim är INTE den legitima regeringen. Maduro är ledare för Cartel de los Soles, en narkoterroristisk organisation som har tagit landet i besittning. Och han är anklagad för att långa droger till USA.”²

Det är välkänt att Rubio själv kommer från en berömd kokainfamilj som är tungt indragen i narkotikahandeln i hela Sydamerika.³ Hans släktingar har i årtal varit inblandad i smuggling av kokain till USA. Som utrikesminister har han placerat narkotikahandlare i varenda USA-vänlig regering på kontinenten. Föga överraskande säger en del att angreppet i själva verket kan vara en åtgärd av Rubio för att försvara USA-stödda narkotikalangare mot de mer självständiga handlare som också finns i denna del av världen.

En annan ironi är att Delta Force, de amerikanska statsterroristiska specialtrupper som kidnappade den venezuelanske presidenten, själv allmänt anses driva ett nätverk för narkotikahandel i USA. Den undersökande journalisten Seth Harps *The Fort Bragg Cartel: Drug Trafficking and Murder in the Special Forces* [Fort Bragg-kartellen: narkotikahandel och mord i specialtrupperna] (från 2025) dokumenterar mord och droghandel som har utförts i och runt den amerikanska arméns anläggning utanför Fayetteville i North Carolina. Harps bok kom in på *New York Times* ’bästsäljarlista och recensenter godtog till stor dess rön. Så denna kriminella amerikanska operation utfördes av landets egen drogkartell. Det finns ingen skam här, eller något sådant. De bara gör det, och antar att folk kommer att gå med på det så länge de kan peka på några få framgångar.

Nu har justitiekansler Pam Bondi twittrat de så kallade åtalpunkterna, som har en anstrykning av

² [Marco Rubio](#), på X.

³ [The American Prospect](#), 23 december 2025.

galenskap kring sig:

Nicolas Maduro och hans hustru Cilia Flores har åtalats i New Yorks södra distrikt. Nicolas Maduro anklagas för narkoterroristisk konspiration, konspiration i form av kokainimport, innehav av maskingevär och destruktiv utrustning, och konspiration i form av att vara i besittning maskingevär och destruktiv utrustning mot USA.⁴

Ingen seriös advokat i USA kan ta detta på allvar. Det hela är en fars. Att anklaga en sittande president som man just kidnappat medan man bombade hans huvudstad, för ”konspiration i form av innehav” av automatvapen är groteskt. Bond arrangerar en skenrättegång, men det kanske inte är så lätt som hon tror. Utan tvekan kommer några av USA:s bästa advokater att försvara Maduro och ta sig an hans fall. Men det visar att utnämningarna till Trumps andra regering till stor del gjordes på grundval av lojalitet snarare än kompetens – de personer som valdes ut skulle inte ifrågasätta presidenten och hans galna idéer – vilket intervjun med Trumps befälhavare i *Vanity Fair* klargör. Frånvaron av varje seriös opposition i landet som är förmögen att hävda kongressens makt antyder en process av förfall inom själva den borgerliga amerikanska demokratins institutioner.

Många har – som Chávez själv konstaterade – påpekat att detta är Noriega-manuset. Men i en viktig mening kan Maduro, oavsett sina svagheter, inte jämföras med Noriega. Panamas starke man hade i själva verket arbetat för CIA ända sedan 1950-talet, och smugglat vapen till högergrupper innan han blev osams med Washington. Han hade utbildats i tortyr vid den ökända School of the Americas, där ett oräkneligt antal gangsters och narkotikahandlande penningtvättare fick sina första erfarenheter i vad som krävdes av dem. USA behandlade honom oerhört illa, trots allt han hade gjort för dem. Han började få en eller annan idé om nationell suveränitet, och då beslutade George H W Bushs regering ilsket att driva bort honom. Men denna åtgärd stöddes med en amerikansk militär invasion, innan en gemensam Delta-SEAL-grupp tog honom från hans palats och överlämnade honom till den federala polisen i USA för att spärras in efter en låtsarättegång.

Men det finns ett annat tidigare fall som inte ska glömmas bort: Jean-Bertrand Aristide, som var president i Haiti i början av 1990-talet och återigen från det han valdes 2001 tills han störtades 2004. Efter att i början ha varit återhållsam hade Aristide mage att säga att Haiti borde få återbetalning från Frankrike för de massiva skadestånd som ön hade tvingats betala sina forna kolonialherrar för brottet att avskaffa slaveriet efter den haitiska revolutionen 1791-1804 – omkring 21 miljarder dollar i dagens penningvärde. Paris oroade sig för att det skulle kunna ge prejudikat för algeriska krav. I februari 2004 samarbetade franska och haitiska ämbetsmän med USA för att tvinga Aristide att lämna landet.⁵

Det finns en intressant fotnot här. På våren 2004 råkade jag vara på en konferens i Caracas när den fransk-amerikanska operationen ägde rum. Dagen efter kidnappningen av Aristide sa jag till Chávez: ”Varför erbjöd du honom inte asyl?” Han sa: ”Jag är otroligt upprörd. Han försökte ringa mig, och vi var upptagna med konferensen. När jag fick meddelandet var det försent. Han hade redan skickats till Sydafrika, och jag beklagar det.” Jag sa till honom att jag snart skulle resa till Johannesburg för att hålla en föreläsning. Chávez sa: ”Var snäll och försök att träffa honom och berätta att han är mycket välkommen hit. Han borde komma tillbaka till sin region för att kämpa mot de här skurkarna.” Jag skickade faktiskt detta meddelande. Men jag tror att Pretoria hade en

4 [Pam Bondi](#), på X.

5 [Option Zero in Haiti](#), NLR nr 148, juli-augusti 2024 och [Democracy Now](#), 1 mars 2004.

överenskommelse att han skulle bli kvar i Sydafrika tills USA tillät honom att återvända till Haiti. Maduro är den sista i en lång rad.

Angreppen mot honom erinrar om attackerna på Chávez, som i västmedia ständigt anklagades för att vara en diktator. Varför? Eftersom han bar uniform. Men Chávez var ytterst populär och vann val efter val. Man behövde inte resa till Gulfstaterna och Saudiarabien för att hitta oändligt mycket värre personer på varje nivå. Chávez' radikalt demokratiska konstitution – inklusive rätten att om nödvändigt återkalla presidenten med en folkomröstning – fördömdes av högeroppositionen, även om den försökte använda samma återkallandemekanism mot honom. Jag var i Caracas när Jimmy Carter besökte landet för att övervaka valen. Han chockades när han kom in i en restaurang i stadens lummiga östra förorter, där borgarklassen bor, och den lokala oppositionen slungade glåpord mot honom. Efteråt sa han: ”Jag har aldrig träffat en sådan opposition någonsans.” När han fick frågan: ”Hur tycker du att valen gick?”, svarade han att han inte hade sett ett så rättvist val i något land, uppenbarligen inklusive USA.

Chávez' vidhöll alltid att den bolivarianska revolutionen måste vara en demokratisk erfarenhet – och det var den. Många, inklusive jag, diskuterade det med honom. När de första resultaten kom in efter 2004 års folkomröstning frågade jag Chávez: ”*Compañero*, vad ska vi göra om vi förlorar?” Han sa: ”Vad gör man om man förlorar? Man lämnar sin befattning och kämpar från utsidan igen, och förklarar varför de hade fel.” Han hade en stark känsla för det. Vilket är orsaken till att det är en parodi att anklaga chavisterna för att redan från början ha varit demokratifientliga. Under Chávez' ämbetsperiod trumpetade oppositionens tidningar och TV ut propaganda hela tiden och angrep regimen – vilket man aldrig har upplevt i Storbritannien eller USA. När folk sa till Chávez, ”Vi borde slå ner på dem”, sa han, ”Nej, vi bekämpar dem politiskt.”

Sedan 2013 har regimen urholkats. Om Maduro vann valet 2024 så kunde han inte ge några bevis på det när Lula frågade honom. Ekonomiskt finns det inga tvivel om att bolivarianerna var mindre välbetänkta, även på Chávez' tid. När de bästa keynesianska ekonomerna dök upp där, inklusive Dean Baker och Mark Weisbrot, liksom Joseph Stiglitz, så följde man inte deras rekommendationer. Vid den tiden kanske det hade varit bättre om de hade vänt sig till kineserna. Men det verkliga ekonomiska förfallet berodde på USA:s belägring. De sanktioner mot oljeförsäljning som Trump införde 2017-2018 och Biden vidmakthöll, ledde i själva verket till att cirka 7 miljoner personer lämnade landet, och venezuelanska flyktingar dök upp i Miami, Colombia och andra delar av Latinamerika. Washington visste vad de gjorde.

Stödet från Venezuelas väpnade styrkor hade också ett pris. Efter kuppöversöket mot Chávez 2002 sa jag till honom: ”Detta är din chans att satsa på en massiv omstrukturering av armén.” Men han sa: ”Det är inte så lätt att göra. Vi gör oss av med alla högre generaler som kände till eller var inblandade i kuppöversöket mot mig.” Så jag sa: ”Tja, det är faktiskt mycket generöst av dig, ty om ett sådant kuppöversök hade riktats mot en vald regering i USA, så är det mycket troligt att den högsta generalen skulle ha avrättats för förräderi och de andra generalerna skulle ha spärrats in i årtal. Men du har varit väldigt snäll, du har släppt ut en del av de här killarna.” Han sa: ”Det är bättre att bli av med lukten.” Vid den tiden upplevde jag det som en svaghet.

Men under en lång period kombinerade den bolivarianska regimen radikal demokrati, långtgående social välfärd och läs- och skrivundervisning och en internationalistisk utrikespolitik. Det var avsikten. Kubas bidrag var mycket viktigt, *misiones* och det andra. Men kubanerna hade tyvärr inga

lektioner för att lära ut demokrati. När den ekonomiska belägringen skärptes övergav Caracas praktiskt taget alla de chavistiska reformerna, och vände sig från och med 2019 till dollarisering och åtstramningar. Men utrikespolitiken gick inte åt samma håll. Som ett resultat av USA:s sanktioner har de skurit ner en hel del av oljan till Kuba, men de har inte övergivit Havanna. De intog en tuff ståndpunkt om Gaza och Mellanöstern, vilket givetvis irriterar amerikanerna. Som Washington har klargjort, vill de ha en Trump-Rubio-regering som är deras till 100%.

*

På officiell nivå har den internationella reaktionen varit förutsägbart tyst. Givetvis har Kina, Ryssland och många andra länder fördömt USA:s militära angrepp och kidnappning och krävt att Maduro och Flores omedelbart ska frigges. Efter en del tvekan har européerna samlats till stöd för sin beskyddare, om än en aning mer kluvet än vad de uppvisade i stödet till Israels folkmord i Gaza. Inledningsvis utfärdade Macron ett uttalande som uppmanade venezuelanerna att ”glädjas” över kidnappningen av Maduro, men kom sedan på andra tankar och utfärdade ett annat som sa att Frankrike ”varken stödde eller godkände” USA:s metoder, innan han typiskt nog lade fram ett tredje som såg fram mot en fredlig övergång till ett Venezuela under ledning av González Urrutia. Merz menar att det lagliga i kidnappningen är ”komplicerat” att bedöma. Även Starmer har varit undvikande, och mumlar om ”stöd till internationell lagstiftning” samtidigt som han undviker all kritik av Trump.

Europas medborgare är vana vid dubbla måttstockar. Å ena sidan Ryssland, mot vilket EU förbereder sitt 20:e sanktionspaket, och å den andra Israel, som behåller sitt status som gynnad nation. Och nu finns en tredje, en tredubbel måttstock – angreppet på Venezuela. I jämförelse med detta är *The New York Times*’ inställning mer rättfram, och den kallar operationen ett exempel på ”nutida imperialism”, som utgör ”ett farligt och olagligt förhållningssätt till USA:s plats i världen”. Tidningen åberopar republikanska lagstiftare som har talat mot Trumps linje i kongressen – senatorerna Rand Paul och Lisa Murkowski och kongressledamöterna Thomas Massir och Don Bacon.

Det kan bli fler mobiliseringar i USA självt. New Yorks nye borgmästare Zohran Mamdani kritiserade skarpt det ensidiga angreppet på ett självständigt land som en krigshandling, och det har redan förekommit protester i åtta amerikanska städer. Solidaritet med den bolivarianska republiken är avgörande. Det är inte bara Venezuelas framtid som står på spel utan också den kubanska revolutionens – den första och som det verkar sista socialistiska revolutionen på den amerikanska kontinenten. Kuba har tilltygats illa och belägrats av USA: en invasion som besegrades i Grisbukten, ständiga sanktioner, ständiga angrepp, ständiga lögner. Utan venezuelansk olja, som har tillhandahållits gratis sedan bolivarianerna kom till makten, finns det anledning att frukta Kubas framtid. Och om USA lyckas ”rensa upp” Venezuela kan Kuba mycket väl stå på tur.

Men det kan visa sig svårare än förväntat. Demonstrationerna i Caracas borde fungera som en varning till Trump-administrationen. Under de senaste dagarna har Rodríguez växlat mellan stridbara tal, angrepp mot det som har skett och lugnande toner till amerikanerna. Trump säger: ”Vi är inte intresserade av vad hon säger, vi är intresserade av vad hon gör.” Han har rätt. Mycket kommer att hänga, inte så mycket på henne, eftersom hon bara är en galjonsfigur, utan på den venezuelanska armén, som är fullständigt central.

Trump-administrationen kan stå inför ett dilemma. Bolivarianerna kontrollerar fortfarande den venezuelanska militären och de paramilitära styrkorna, domstolarna, oljeindustrin och den administrativa byråkratins samtliga nivåer. Känsorna svallar, vilket står klart av Maduros sons budskap till den venezuelanska Nationalförsamlingen. Som vi vet har Rodríguez' regering förhandlat. Men om Trump och Rubio ökar trycket för mycket kan Caracas, med tanke på den allmänna fientligheten mot USA:s angrepp, tvingas till någon sorts uppvisning av motstånd. Om Rodríguez och andra vid någon tidpunkt vägrar samarbeta, kan möjligen Trump skaka av sig det, men det kommer inte Rubios läger att kunna. I det läget skulle logiken bakom att behandla Caracas som en marionettregering falla samman, och linjen bli: "Okej, de är förrädare, låt oss åka och gripa dem" – och till sist skicka dit trupper. Det skulle snabbt bli rörigt. Det skulle också orsaka enorma spänningar i Trumps eget läger, eftersom det är en sak som han upprepade gånger har lovat att inte göra.

I sitt tal 2005 fortsatte Chávez med att säga:

En gång sa Fidel till mig: "Chávez, om det någonsin händer dig eller mig något, om de invaderar oss, så är det sista vi ska göra det som Saddam gjorde: gå och gömma sig i ett hål. Man måste dö i kamp, i den främsta stridslinjen." Och det är det jag skulle göra – om jag måste dö så ska jag dö vid frontlinjen med värdigheten hos en venezuelan som älskar detta land.⁶

Än så länge är ingenting avgjort.